

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 72/2021-53

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **MPC CESSI a. s.**, Mlynská 22, Spišská Nová Ves, IČO 31 651 445, zastúpenej **SOUKENÍK – ŠTRPKA, a. s.**, Šoltésovej 14, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co/187/2018-222 z 18. júla 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/34/2020-257 z 21. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/34/2020-257 z 21. októbra 2020 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/34/2020-257 z 21. októbra 2020 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **450,29 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 1. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu, ktorým bol na odvolanie sťažovateľa potvrdený rozsudok okresného súdu, a uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo

odmietnuté dovolanie sťažovateľa. Sťažovateľ sa okrem vyslovenia porušenia základných práv domáha zrušenia napadnutých rozhodnutí s tým, že vec sa na ďalšie konanie vráti krajskému súdu.

II.

2. Sťažovateľ sa žalobou z februára 2015 na Okresnom súde Humenné proti žalovanej domáhal ochrany dobrej povesti právnickej osoby, pričom okrem určenia, že do jeho práva bolo tvrdeniami žalovanej zasiahnuté, žiadal od nej zverejnenie ospravedlnenia a primerané zadostučinenie 3 000 eur. Z vykonaného dokazovania vyplynul v zásade nesporný skutkový stav. Žalovaná 5. novembra 2014 v televízii TA3 v relácii na tému komunálnych volieb v Humennom uviedla: „*Tak ja sa pýtam, keď kúpil firmu Cessi v Spišskej v konkurze, tak kúpil stroje. Chcela by som vedieť, či tie stroje odmontuje a prinesie ich do Humenného. Ved' keď kúpim niekde firmu, tak tam urobím takú výrobu, na akú som tú firmu v konkurze kúpil.*“ V Spišskej Novej Vsi v tom čase žiadnej inej obchodnej spoločnosti ako obchodnej spoločnosti sťažovateľa, ktorá by mala spojenie Cessi v obchodnom mene, nebolo. Sťažovateľ je významným slovenským producentom v mlynárskom a pekárskom odvetví a nebol nikdy v konkurze, pričom svoje výrobky predáva pod názvom Cessi.

3. Okresný súd žalobu zamietol. Vychádzal z toho, že výrok žalovanej je hodnotiacim úsudkom, ktorý smeruje na tretiu osobu, a nie na sťažovateľa, ktorý nebol hlavným objektom jej výroku. Okresný súd vyjadrenie žalovanej interpretoval tak, že neuviedla, že sťažovateľ sa nachádzal v konkurze aj preto, že nebolo spomenuté ani jeho celé obchodné meno a táto skutočnosť sa dá jednoducho overiť. Poukázal na to, že časť výroku nemožno vytrhávať z kontextu, ale skúmať komplexne celý výrok. Časť výroku „... *keď kúpil firmu Cessi v Spišskej v konkurze...*“ nie je podľa okresného súdu skutkovým tvrdením. Ďalej okresný súd poukázal na to, že porušenie práva na dobrú povest' môže byť spôsobené len takými tvrdeniami, ktoré môžu pôsobiť difamačne, teda sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na dobrej povesti. V prípade výroku žalovanej dospel k záveru, že jej výrok vo vzťahu k sťažovateľovi nepôsobí difamačne, bol prednesený v rámci predvolebnej kampane, keď sa politici vyjadrujú nadnesene, a celý výrok sa netýkal priamo žalobcu. Ide o všeobecný, nejasný, neurčitý výrok a skutočnosť, že sťažovateľ nebol v konkurze, je ľahko overiteľná.

4. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudok okresného súdu napadnutým rozsudkom potvrdil. Krajský súd dospel k záveru, že k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu verejne prednesenými výroky žalovanej nedošlo. Rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na odôvodnení, že z výroku žalovanej nie je možné jednoznačne špecifikovať, že má ísť o žalobcu, keďže žalovaná sťažovateľa neoznačila vo svojom výroku jeho správnym a celým obchodným menom, žalovaná svoj výrok formulovala ako podmieňujúcu otázku, neprezentovala svoje vyjadrenie ako fakt a chýba objektívna spôsobilosť výroku žalovanej zasiahnuť neoprávnene do dobrej povesti žalobcu.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odôvodnil tým, že rozhodnutie krajského súdu je nepreskúmateľné, keď odvolací súd len stroho konštatoval, že výroku žalovanej chýba objektívna spôsobilosť v potrebnej intenzite zasiahnuť do dobrej povesti sťažovateľa, hoci výrok bol šírený televíznym vysielaním, išlo o kritiku obchodnej spoločnosti, ktorá nebola predmetom

verejného záujmu, a informácia bola nepravdivá. Sťažovateľ ďalej dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením, pričom prípustnosť dovolania odôvodnil § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. V súvislosti s odklonom od rozhodovacej činnosti poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré interpretoval tak, že v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu je ustálený taký výklad, že právnym predpokladom poskytnutia ochrany podľa § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka je neoprávnenosť zásahu do dobrej povesti právnickej osoby, a skutočnosť, že takýto zásah je objektívne spôsobilý ujmu na dobrej povesti vyvolať s tým, že takýmto zásahom je zásadne každé nepravdivé alebo pravdu skresľujúce tvrdenie, ako aj neoprávnená kritika. V súvislosti s neriešenými právnymi otázkami formuloval dve otázky: či je vo vzťahu k porušeniu práva sťažovateľa potrebné to, aby výrok obsahoval celé obchodné meno, alebo postačuje, ak výrok obsahuje také znaky, podľa ktorých možno osobu spoľahlivo identifikovať, a či neoprávneným zásahom do dobrej povesti môže byť len taký výrok, ktorý je formulovaný oznamovacím spôsobom, alebo ním môže byť výrok v podobe otázky obsahujúcej skutkové tvrdenie, na ktoré sa táto otázka nevzťahuje.

6. Najvyšší dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením odmietol. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že ho považuje za nedôvodný, keďže ním nemožno rozumieť to, že súd má odlišný názor na skutkové otázky a na právne posúdenie ako účastník konania s tým, že nižšie súdy správne vykonali hodnotenie dôkazov a rozhodnutia náležite odôvodnili. K dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia uviedol, že nižšie súdy správne vyhodnotili, že výrok žalovanej bol hodnotiaci úsudok a nešlo o skutkové tvrdenie, pričom hodnotiaci úsudok voľne interpretuje skutočnosť a jeho pravdivosť nie je preukázateľná. Ďalej bez bližšieho zdôvodnenia uviedol, že nedošlo k odchýleniu sa od sťažovateľom uvádzaných rozhodnutí, a k otázkam, ktoré sťažovateľ formuloval, že nejde o otázky právne, ale o skutkové otázky.

III.

7. Podľa sťažovateľa došlo napadnutým uznesením najvyššieho súdu k porušeniu jeho základných práv tým, že ním nastolené právne otázky boli najvyšším súdom označené ako otázky skutkové, čo malo za následok odmietnutie jeho dovolania.

8. Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv došlo aj napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý má rovnaké vady ako napadnuté uznesenie najvyššieho súdu. Sťažovateľ mu vytýka, že sa nedôsledne vysporiadal so zásadnými skutočnosťami, ktoré mali vplyv na konečné rozhodnutie, a rovnako nesprávne posúdil jednotlivé právne otázky, keď odpoveď na tieto otázky považuje za formalistické a nesprávne. Okrem toho sťažovateľ tvrdí, že rozhodnutie krajského súdu je nepreskúmateľné, pretože neobsahuje odôvodnenie vo vzťahu k zásadným otázkam.

9. Krajský súd sa k ústavnej sťažnosti vyjadril tak, že v odôvodnení rozsudku dal odpovede na všetky relevantné skutkové a právne otázky, a teda jeho rozsudkom nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv. Najvyšší súd sa k ústavnej sťažnosti vyjadril tak, že odkázal na odôvodnenie svojho rozhodnutia.

10. Žalovaná, ktorá je v konaní o ústavnej sťažnosti zúčastnenou osobou, sa k ústavnej sťažnosti vyjadrila tak, krajský súd sa vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa a dal mu jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na relevantné otázky v súvislosti s uplatneným právom. Podľa zúčastnenej

osoby ani z jedného z napadnutých súdnych rozhodnutí nevyplýva taká aplikácia právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

11. Po týchto vyjadreniach sťažovateľ zotrval na ústavnej sťažnosti a poukázal na rozhodnutie všeobecného súdu, podľa ktorého aj rečnícka otázka je hodnotiaci úsudok a nedáva autorovi licenciu na prednesenie čohokoľvek.

IV.

12. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

13. Z priebehu konania pred okresným a krajským súdom je zrejmé, že oba sudy vychádzali z nesporného skutkového stavu, ktorého základom bol verejný, televízny prejav žalovanej prednesený v rámci politickej diskusie, v ktorej žalovaná tretej osobe uviedla, že táto mala kúpiť firmu Cessi v Spišskej v konkurze, pričom tomuto výroku nasleduje ďalšia vyčítavá komunikácia smerom k tejto tretej osobe. Okresný a krajský súd tento výrok žalovanej posúdili právne tak, že nebol spôsobilý pôsobiť na sťažovateľa difamačne, teda že nebol spôsobilý zasiahnuť do dobrej povesti sťažovateľa – právnickej osoby. Okresný súd výrok charakterizoval z viacerých pohľadov. Zdôraznil, že išlo o prejav v rámci predvolebnej kampane, ktorého obsahom je hodnotiaci úsudok, ktorý je všeobecný, nejasný a neurčitý s tým, že jeho pravdivosť je ľahko overiteľná. Osobitne krajský súd odôvodnenie založil na argumentoch, že z výroku žalovanej nie je možné jednoznačne špecifikovať, že má ísť o sťažovateľa, a výrok bol formulovaný ako podmieňujúca otázka. Podstatou argumentácie krajského súdu nie je verifikácia toho, čo sa stalo, ale ako právne túto skutočnosť vyložiť v tom smere, či ju možno podradiť pod relatívne neurčitý zákonný pojem zásahu do dobrej povesti právnickej osoby podľa § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka.

14. Predmetom dovolania sťažovateľa bolo zameranie sa práve na túto právnu, nie skutkovú argumentáciu krajského súdu. Sťažovateľ v dovolaní formuloval dve právne otázky, ktoré bezprostredne nadväzujú na argumenty krajského súdu, a uvádzal judikatúru, ktorá má vyvracať základný argument spočívajúci v tom, že nie každý nepravdivý výrok vedie k zásahu do dobrej povesti právnickej osoby. Dokonca aj tá časť argumentácie, ktorou sťažovateľ odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, smeruje k nedostatkom právneho posúdenia veci krajským súdom. Sťažovateľ v tejto súvislosti zvýrazňuje to, že výrok žalovanej bol šírený televíznym vysielaním a išlo o kritiku obchodnej spoločnosti, ktorá nebola predmetom verejného záujmu. I tieto, súdmi podľa sťažovateľa opomenuté skutočnosti, neboli predmetom skutkového sporu, teda o nich neboli pochybnosti v tom význame, že by na ich zistenie bolo potrebné

vykonanie akéhokolvek dokazovania. Ak však tieto skutočnosti podľa sťažovateľa v argumentácii súdov zohľadnené neboli, nemôže ísť o vec nedostatku skutkového, ale právneho posúdenia.

15. Pre vyriešenie toho, čo treba považovať za skutkovú a čo za právnu otázku, možno odkázať na sťažovateľom uvádzanú a z rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu prevzatú definíciu skutkovej a právnej otázky (3Cdo/27/2019), s ktorou sa z pohľadu ústavného súdu nemožno nestotožniť: *„Riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad.“*

16. K tejto definícií treba len zopakovať to, že v konaní bolo celkom bez sporu zistené to, že žalovaná 5. novembra 2014 v televízii TA3 v relácii na tému komunálnych volieb v Humennom uviedla: *„Tak ja sa pýtam, keď kúpil firmu Cessi v Spišskej v konkurze, tak kúpil stroje. Chcela by som vedieť, či tie stroje odmontuje a prinesie ich do Humenného. Ved' keď kúpim niekde firmu, tak tam urobím takú výrobu, na akú som tú firmu v konkurze kúpil.“* Rovnako bolo nesporné, že v Spišskej Novej Vsi v tom čase žiadnej inej obchodnej spoločnosti ako obchodnej spoločnosti sťažovateľa, ktorá by mala spojenie Cessi v obchodnom mene, nebolo a sťažovateľ je významným slovenským producentom v mlynárskom a pekárskom odvetví a nebol nikdy v konkurze, pričom svoje výrobky predáva pod názvom Cessi. Asi zbytočné je v súvislosti s týmito skutkovými zisteniami osobitne uvádzať, že v bežnej reči sa pod výrazom Spišská, rozumie Spišská Nová Ves.

17. Z uvedeného je zrejmé, že v konaní pred všeobecnými súdmi sa neriešili skutkové otázky, ale podstatou sporu sťažovateľa a žalovanej bolo to, či uvedený výrok možno podriaďiť pod § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka, teda či uvedený výrok žalovanej bol zásahom do dobrej povesti sťažovateľa, teda či tento skutkový stav možno podriaďiť – subsumovať pod všeobecný právny výraz tak, ako je v spojení zásah do dobrej povesti vyjadrený v citovanom ustanovení hmotnoprávneho predpisu. Zásah do dobrej povesti je nepochybne relatívne neurčitý a zákonom bližšie nedefinovaný pojem, ktorý je možné vyložiť len v konkrétnostiach posudzovaných vecí, obdobne ako tomu bolo v prípade sťažovateľa a žalovanej. Skutočnosť, že ide o právne posúdenie konkrétneho a vzhľadom na okolnosti prípadu v zásade neopakovateľného skutkového stavu, však nemôže viesť k záveru, že sťažovateľ vo svojom dovolaní nastolil skutkové otázky. Tak to nebolo, keďže sťažovateľ len spochybňoval argumentáciu krajského a okresného súdu, na základe ktorej oba súdy dospeli k tomu, že v skutkovo nespornom prípade nešlo o zásah do dobrej povesti sťažovateľa. Spochybňovanie konkrétnych právnych argumentov súdov, ktorých súčasťou je aj interpretácia skutkového stavu z pohľadu znenia právnej normy, nie je nastolením skutkových otázok, keďže subsumpcia je prvým krokom správnej interpretácie právnych noriem.

18. V tejto súvislosti možno len zopakovať (I. ÚS 51/2020, bod 51): „Zmyslom dovolania je okrem eliminovania zmätočných rozhodnutí (§ 420 v spojení s § 431 CSP) vytvárať jednotnú rozhodovaciu prax týkajúcu sa zásadných právnych otázok (§ 421 v spojení s § 432 CSP). Dovolatelia, ako aj širšia právnická obec očakáva odpovede na tieto otázky. Od najvyššieho súdu sa preto pri posudzovaní prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 CSP oprávnene očakáva citlivý a dôsledný prístup pri zvažovaní, či určité jeho skoršie rozhodnutia nielen z formálneho hľadiska, ale aj reálne dávajú odpoveď na dovolateľom nastolenú právnu otázku zásadného významu. Len tak je možné naplniť cieľ dovolania, ktorým je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry, čo sú podstatné prvky naplňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto funkcie plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu.“

19. K tomu treba dodať, že odpovede na súčasné a budúce právne otázky sa netvoria len formulovaním abstraktných právnych viet bez vzťahu na konkrétny skutkový stav, ale aj množstvom na seba nadväzujúcich odpovedí na právne posúdenie rôznych konkrétnych skutkových stavov z pohľadu relatívne neurčitých zákonných pojmov, ktorým je aj v tomto prípade aplikovaný zásah do dobrej povesti právnickej osoby. Nielen okresný, ale aj krajský súd tieto pojmy vykladali argumentačnými nástrojmi, z ktorých dospeli k záveru, že žaloba sťažovateľa nie je dôvodná, teda že výrok sťažovateľa v okolnostiach osobitej skutkovej situácie nie je zásahom do dobrej povesti sťažovateľa. Zatiaľ čo sťažovateľ správnosť odpovede na právnu otázku, ktoré mu bola daná nižšími súdmi, spochybnil, najvyšší súd odmietnutím dovolania zostal jediným zúčastneným aktérom, ktorý sa odmietol zaoberať správnosťou procesom nastolenej právnej otázky. Najvyšší súd nesprávnym pomenovaním právnej otázky, ktorá spočívala v tom, či nesporné konanie žalovanej treba posúdiť ako zásah do dobrej povesti sťažovateľa, tak, že ju označil za otázku skutkovú, nesprávne aplikoval § 421 ods. 1 CSP a dospel k tomu, že dovolanie sťažovateľa je neprípustné.

20. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa priznáva v spojení čl. 51 ods. 1 ústavy, teda v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Týmito ustanoveniami sú i príslušné normy, ktorých výklad viedol k odmietnutiu dovolania sťažovateľa. Najvyšší súd môže na dovolaními položenú otázku odpovedať podľa § 447 písm. c) CSP i odmietnutím dovolania pre jeho neprípustnosť podľa § 421 ods. 1 CSP. V takomto prípade však odpoveď musí byť vyjadrená jasným odkazom na rozhodnutia, ktoré nastolenú otázku riešia tak, že ich možno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa odvolací súd neodklonil. Zmysel noriem CSP o dovolaní bol v napadnutom rozhodnutí vyložený nesprávnym a ústavne nekonformným smerom, čo viedlo k nezodpovedaniu sťažovateľom nastolenej právnej otázky na nižšími súdmi zistený skutkový stav. To viedlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

21. Aj keď čl. 6 ods. 1 dohovoru priamo nevytvára povinnosť štátu zriadiť či už odvolacie alebo dovolacie súdy, štát, ktorý takéto inštanície zriadi, je povinný zabezpečiť účastníkom takýchto konaní základné záruky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (Delcourt proti Belgicku, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo 17. 1. 2017, bod 25). Súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo na meritórne rozhodnutie. Na sťažovateľom v dovolaní vyjadrenú právnu otázku nebola najvyšším súdom sformulovaná žiadna odpoveď. Preto došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Vychádzajúc z porušenia základného práva sťažovateľa napadnutým rozhodnutím, ústavný súd rozhodnutie najvyššieho súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

23. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo vzťahu k tomuto základnému právu nevyplývala žiadna osobitná argumentácia a porušenie tohto práva v konaní o ústavnej sťažnosti nebolo zistené. Preto v tejto časti jeho ústavnej sťažnosti nebolo vyhovené. Rovnako nebolo vyhovené ústavnej sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal porušenia svojich práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu, keďže rozsudok krajského súdu bude predmetom dovolacieho konania po zrušení rozhodnutia najvyššieho súdu.

V.

24. Zistené porušenie základných práv sťažovateľa odôvodňuje to, aby mu najvyšší súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde úplne nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátom. Výška náhrady 450,29 eur bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina priemernej mzdy za predchádzajúci polrok (§ 1 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľ má nárok na náhradu za dva úkony právnej služby v roku 2020 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti 2 x 177 eur), čo spolu s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 10,62 eur) predstavuje 375,24 eur, k čomu treba podľa § 18 ods. 3 vyhlášky pripočítať daň z pridanej hodnoty 75,05 eur.

25. K odôvodneniu rozhodnutia pripája odlišné stanovisko sudca Peter Straka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu